

ZARZĄDZENIE

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

W związku z pismem skazanego J. C. z dnia 16 marca 2020 r. o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKz (...), zmieniającego w części postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt XIV Ko (...) w przedmiocie wyłączenia umieszczenia danych w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym, stanowiącym sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.), nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie wskazanego wyżej postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Niezależnie od tego, czy postępowanie prowadzone na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 152) jest tego rodzaju postępowaniem, co do którego może nastąpić wznowienie postępowania, w trybie o jakim mowa w Rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego (choć do samego postępowania przed sądami powszechnymi, w zakresie nieuregulowanym, stosuje się w tej mierze odpowiednio przepisy tego Kodeksu – art. 29 ust. 8 ustawy z 2016 r.), brak jest podstaw do podjęcia działań z urzędu przez Sąd Najwyższy z innego powodu.

Chociaż skazany J.C. wskazuje na postępowanie zakończone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt II

AKz (...), w którym miało dojść do orzeczenia kary lub innego środka nieznanego ustawie (art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k.), to uchybienie to wiąże nie z orzeczeniami wydanymi w jego toku (choć w jego wyniku nie doprowadzono, zdaniem skarżącego, do stanu zgodnego z prawem), a z samym pierwotnym wpisaniem danych go dotyczących do Rejestru. Twierdzi bowiem, że wpisanie danych do Rejestru, jako że środek ten nie był przewidziany w dacie popełnienia przez niego przypisanej mu zbrodni, stanowiło naruszenie zakazu retroaktywnego działania nowego prawa i w konsekwencji doprowadziło do zastosowania środka, który nie był przewidziany przez prawo. Wobec tego wyjaśnić należy, że o ile do postępowania w przedmiocie usunięcia danych (art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 13 maja 2016 r.) miały odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego, to do czynności wpisania danych skazanego do rejestru ten akt prawny nie znajdował żadnego, nawet odpowiedniego, zastosowania. Czynności te pozostają więc poza jurysdykcją sądu karnego, także wznowieniowego. Stąd nie zachodzi nawet potrzeba badania dopuszczalności stosowania instytucji wznowienia postępowania. Wskazać także trzeba, że w sprawach nieuregulowanych, do których nie ma zastosowania Kodeks postępowania karnego, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego (art. 20 ustawy z dnia 13 maja 2016 r.).

Już tylko na marginesie zaznaczyć trzeba, że w świetle utrwalonego i stabilnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, akceptowanego powszechnie w doktrynie, bezwzględna przesłanka odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., dotyczy tylko i wyłącznie takich wypadków, gdy kara lub inny środek nie jest w ogóle przewidziany przez prawo i nie obejmuje sytuacji, w której są one przewidziane przez prawo, jednak z uwagi na zakres przedmiotowy, podmiotowy lub temporalny nie mogły mieć zastosowania w konkretnej sprawie. W tych ostatnich wypadkach strona może jedynie podnosić zarzuty naruszenia prawa materialnego lub procesowego, które nie stanowią jednak bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Jeżeli skazany uznaje, że wskazane na wstępie orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 czerwca 2018 r., sygn. akt AKz (...), jest dotknięte rażącym naruszeniem prawa, powinien rozważyć wystąpienie do któregoś z

podmiotów wskazanych w art. 521 § 1 k.p.k. (Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich) o wniesienie tzw. kasacji nadzwyczajnej.

W uchwale składu 7 Sędziów z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48, wyrażono pogląd, że w postępowaniu o wznowienie postępowania, ujętym w art. 542§3 k.p.k., istnieje zawsze możliwość wykorzystania inicjatywy stron w celu usunięcia rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Pełne zastosowanie znajduje tu instytucja przewidziana w art. 9§2 k.p.k., umożliwiająca stronie wystąpienie z wnioskiem (sygnalizacją) o dokonanie czynności z urzędu. Ta inicjatywa, w razie potwierdzenia zaistnienia wskazanego uchybienia, może prowadzić do wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, zaś w braku zaistnienia uchybienia skutkującego obowiązkiem wszczęcia z urzędu postępowania wznowieniowego, nie wymaga wydania orzeczenia stwierdzającego, że wskazywana usterka nie występuje.

W realiach niniejszej sprawy można byłoby zatem poprzestać jedynie na pisemnym poinformowaniu skazanego J. C. . o braku podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu, jednakże za celowe uznano decyzję o braku prawnych podstaw do wszczęcia postępowania wznowieniowego z urzędu podjąć w formie niezaskarżalnego zarządzenia.